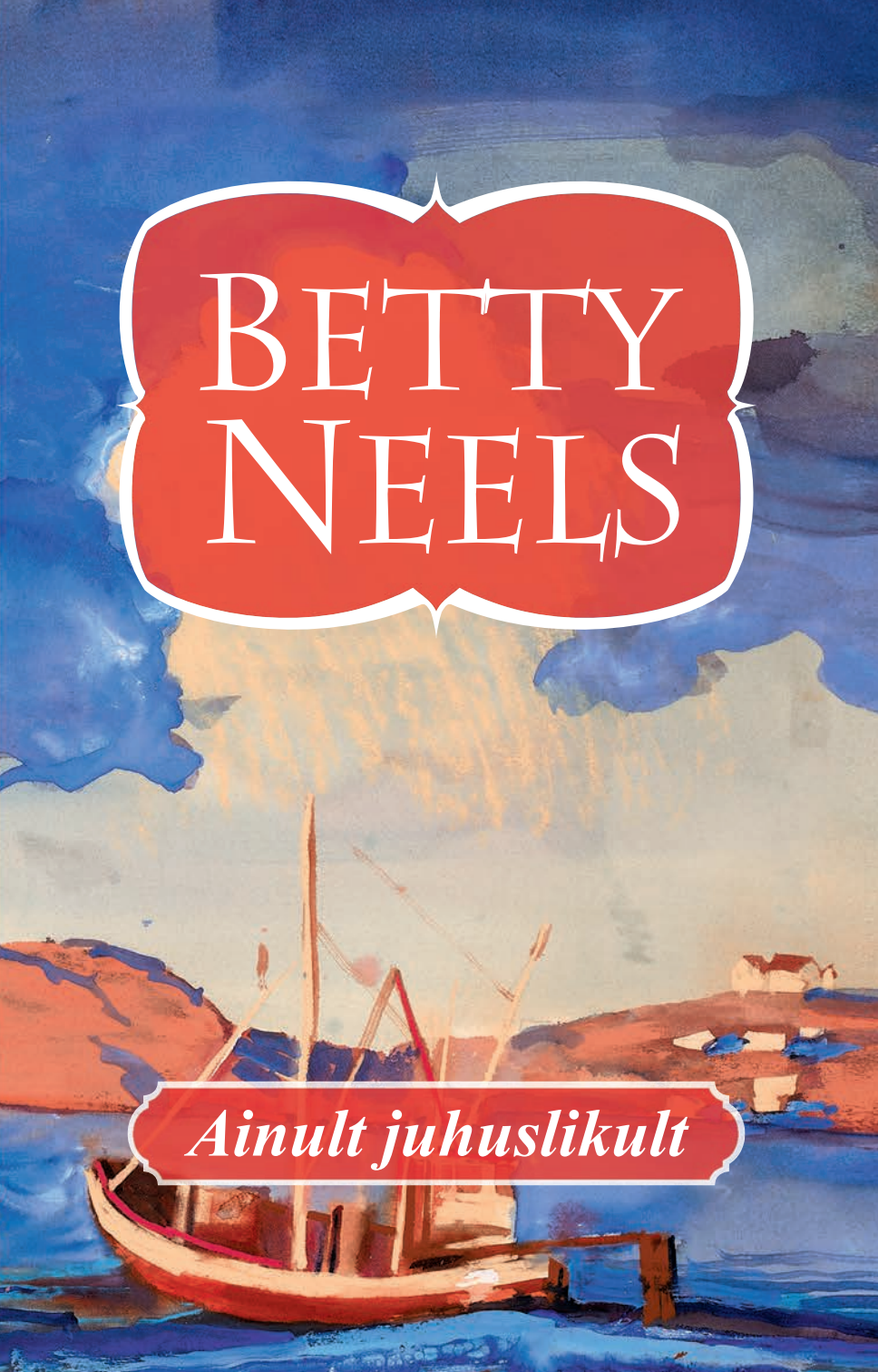
BETTY
NEELS
Ainult juhuslikult

Kirjastuselt Ersen ilmunud
Betty Neelsi raamatud:

Armastuse õppetund
Õnnelik kohtumine
Saatuse käsi
Mu kõige kallim
Talvepulmad
Poissmehe pulmad
Täiuslik naine
Abiellumine Maryga
Sõrmus teetassis
Midagi maagilist
Saatus on ettearvamatu
Roheliste silmadega tüdruk
Henrietta loss
Laupäevalaps
Ainult juhuslikult

BETTY NEELS

Ainult juhuslikult

Inglise keelest tõlkinud Tiina Kanarbik

ERSEN

Betty Neels
Only by Chance
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1996 by Betty Neels
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M11336417
ISBN 978-9949-82-135-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Oli esmaspäeva hommik ja St. Alkelda haigla tegevusteraapia osakond täitus kiiresti inimestega.

Patsiendid tulid palatitest kohale, et veeta mõni tund maalides ja kududes, valmistada pabervanikuid seni veel kaugeteks jõuludeks, õppida jälle oma käsi ja pead kasutama. Ent ka ambulantsidest saabus katkematu vool inimesi, nii et personal pidi oma töö katkestama ja nad rühmadesse liigitama ning viima õigesse kohta.

Tegevusterapeut oli suurt kasvu range ilmega naine, esmaklassiline oma töös, ent ta alluvad ei sallinud teda üldse, sest ta käitus upsakalt ja tema ütlemised olid sarkastilised ning alati oli ta valmis leidma vigu, ent kiitis väga harva. Praegu leidis ta vigu tüdrukus, kes oli temast poole väiksem, tagasihoidliku ilme ja hiirekarva juustega ning kaldus pisut trullakusele.

„Kas sa pead nii aeglane olema, Henrietta? No tõesti, sinust pole mingit kasu, kui sa end natuke rohkem ei pinguta.“

Tüdruk peatus, kummaski käevangus vanem proua. Ta ütles mõistlikul toonil: „Proua Flood ja preili Thomas ei saa kiirustada, proua Carter. Seetõttu ma olengi aeglane."

Proua Carter heitis talle vihase pilgu, aga enne kui ta jõudis millegagi lagedale tulla, et see täiesti loogiline vastus pihuks ja põrmuks teha, oli Henrietta prouadel kindlamini käe alt kinni võtnud ja tegi teed sinnapoole, kus valmistati paberist vanikuid.

Proua Carter vahtis neile kolmele järele. Tõesti, see tüdruk oli võimatu, et tegi selliseid märkusi, ja alati viisakal ning tüütult endastmõistetaval toonil, millele oli võimatu midagi ette heita.

Henriettal polnud isegi meditsiiniõe haridust, ta oli pelgalt osaajaga töötaja ja tegeles igavate asjadega, milleks kvalifitseeritud personalil polnud aega: aitas abitumaid patsiente lõunat süüa, viis neid ambulantsi, pani toolile istuma, otsis üles kadunud prille ja kui ta just seda ei teinud, näitas, kuidas valmistada paberlilli, harutas üles kudumistöid ning õpetas kannatlikult nende kangeid vanu sõrmi pintslit hoidma.

Tehes kõike rõõmsalt ja lahkelt, mõtles proua Carter pahuralt. See tüdruk oli liiga hea, et tõsi olla.

Henrietta, kes teadis, et ta ei meeldi proua Carterile ja et naine tahaks temast võimalikult ruttu lahti saada, oli rõõmus, kui päevatöö sai tehtud.

Pannud viimase vanuri turvaliselt kiirabiautosse istuma, hakkas ta ruumi korda seadma, olles õnnelik, et ei pea

järgmisel päeval tööle tulema. Kolm päeva nädalas oli kõik, mida temalt oodati, ja ehkki selle palgaga oli raske toime tulla, oli tal hea meel, et tal tööd üldse oli, isegi kui polnud garantiid, et see nii jätkub.

Ta oli viimane lahkuja ning lukustas uksed, viis võtmed portjeele ning astus uksest välja. Jaanuarikuu õhtu oli külm ja pime. Külguks avanes haigla küljele ja ta hakkas kõndima üle inimtühja õue valgustatud värava poole. Ta peatus poolel teel, sest kuulis nõrka näugumist. See tuli tillukese kassipoja suust – loomake koperdas ebakindlalt tema poole, kaotades tasakaalu, kui püüdis iga hinna eest tema juurde jõuda.

Henrietta kükitas, et väikest loomakest paremini vaadata. „Kas sa eksisid ära?“ küsis ta ja lisas: „Näljane ja räpane ja väga hirmunud.“ Ta võttis kassipoja sülle ja tundis ta hapraid luid porise karva all. „Noh, ma ei jäta sind siia, sa võid koos minuga koju tulla.“ Ta ajas end sirgu, tõusis püsti, astus tahapoole ja avastas, et seisab kellegi jalal.

„Oih,“ ütles Henrietta ja pööras ringi. „Palun väga vabandust...“ Ta leidis, et pöördub vihmamantli poole, ja vaatas kõrgemale, et näha nägu – see oli suurt kasvu, pikk mees, kes vaatas talle ülalt alla. Mees ei näinud teda hämaras hästi ja Henrietta ei näinud eriti teda. „See on kassipoeg,“ selgitas tüdruk. „Ära eksinud ja nii kõhnake.“

Mees sirutas käe ja võttis tüdrukult loomakese. „Õigus – ta vajab kindlasti kodu.“

„Oh, lihtne – ta võib koos minuga koju tulla.“ Ta võttis kassipoja tagasi. „Ma loodan, et te jalg haiget ei saanud?“ Kui mees ei vastanud, lisas ta: „Head õhtut!“

Mees vaatas, kuidas ta läks, mõeldes, kes see tüdruk on ja mida ta siin teeb. Ta pole üks õdedest, arvas ta, ehkki polnud neiut väga selgelt näinud. Talle oleks ta hääl meelde jäänud, sest see oli vaikne ja meeldiv – tasakaalukas, leidis ta õige sõna.

Henrietta pani kassipoja põue ja sammus koju. Koduks oli ühetoaline korter kõrges vanas räämas majas, mis asus haiglast kümne minuti kaugusel. Selles Londoni osas polnud midagi moodsat, aga üldiselt oli see korralik kant, kus tänavaid ääristasid peamiselt korteriteks või kööktubadeks jagatud majad. Siin oli üsna üksildane olla, sest asukad hoidusid väga omaette, möödudes üksteisest vaid põgusa noogutusega, kindla kavatsusega tegelda vaid oma asjadega.

Henrietta läks välisukse juurde viivast trepist üles, astus kitsasse eeskotta ja ronis trepist ülemisele korrusele, kus tegi lukust lahti oma korteri ukse. See avanes suurde pööningukambrisse, millel olid mõlemas otsas väikesed aknad. Suur, üsna lõmmis olekuga triibuline kass tuli tagumiselt aknalaualt maha talle vastu.

„Dickens, tere!“ Ta kummardus kassi kasukat paitama. „Tahad õhtust süüa, eks? Ja me saime endale kaaslase, ole tema vastu kena.“

Ta pani rääbaka kassipoja kulunud vaibale vanaaegse gaasikamina ette...